

Helt fra Askania bragte Askanios, skøn som en guddom,
sammen med Forkys Fryger, som længtes efter at kæmpe.

Drotten Talaimenes' sønner med nymfen i søen Gygaia,
Mesthles og Antifos, førte tilsammen Maionernes skarer,
stærke Maioniske mænd som var født ved foden af Tmolos.

865

Karernes fører var Nastes; de talte en underlig tunge,
boede rundt om Miletos, i Fthirernes skovrige bjerge
og på Mykales klint eller langs med floden Maiandros.
Nastes var deres leder og også Amfimachos, begge
prægtige helte og sønner af Nomion. Nastes var draget
guldsmykkeprydet i krig som var han et pigebarn – tåben
som ingen guldsmykker kunne befri for en ynkelig ende;
for han blev dræbt af den raske Achilleus, Aiakos' ætling,
stjyrtet i floden; og guldet, det tog den kloge Pelide.

870

875

Lykierfolkene, ført af den tapre Sarpedon og Glaukos,
kom fra Lykiens land, fra Xanthos' hvirvlende strømme.

TREDIE SANG

Hærene var stillet op til slag under hver deres fører.
Troerne stormede frem med råben og skrigen som fugle –
sådan en skrigen der lyder fra traner oppe på himlen,
når de på flugt for vinter og plaskende efterårsbyger
skrigende flyver af sted på træk til Okeanos' strømme
og bringer død og fordærv til Pygmæernes puslingeslægter;
straks når morgenen gryr, tar de fat på de grusomme kampe.

5

Tavst gik Achaierne frem over sletten og fnyste af kampmod,
alle besluttede på at forsvare hinanden i striden.

Som når en søndenvind lægger en tåge hen over bjerge –
hyrderne hader den, men for en tyv er den bedre end natten –
tåge så tæt at man ikke kan se så langt som et stenkast,
sådan slog støvskyen op under trampet af krigernes fødder
som de gik frem. I en fart tilbagelagde de sletten.

10

Og da de var nået frem og kommet hinanden på skudhold,
gik Alexandros ud for at slås i forreste række
med leopardskind rundt om sin skulder under sin bue,
skøn som en gud, med sit sværd og to bronzeodslanser i hånden.

15

Medens han svang dem, æsked han alle de bedste Argeier til at forsøge en strid med ham selv i morderisk tvekamp.

Aldrig så snart blev han set af Krigsgudens ven, Menelaos som han gik dér med vældige skridt foran resten af hæren,

førend Atriden blev glad som en løve der finder et ådsel,

enten en krop af en hjort med opsats eller en vildged,

når den er plaget af sult – da æder den grådigt det hele,

selv om den også er jaget af raske svende med hunde –

så glad blev Menelaos: han så den prægtige Paris

for sine øjne og mente at nu skulle slyngelen straffes.

Og i et spring var han nede af vognen på jorden i våben.

Aldrig så snart blev han set af den gudskønne helt Alexandros,

foran de andre, før han i panik fik travlt med at komme

bagud iblandt sine folk for ikke at møde sin skæbne.

Som når man pludselig ser en slange og farer tilbage

oppe i bjergenes kløfter, og knæene ryster og sitrer,

og man får travlt med at komme derfra med sved på sin pande –

således gemte den gudskønne helt Alexander sig atter

inde i skaren af Troernes mænd af skræk for Atriden.

Hektor så det og skammede ham ud med bidende hånsord:

“Ulykkes-Paris, du flotte og kvindeforrykte bedårer,

gid du aldrig var født, eller død før du fik dig en kvinde!

Ja, det ville jeg ønske! Det havde dog hjulpet os bedre

end at du nu er til skam for os og foragt for de andre.

Nu vil de hovedhårsfagre Achaier revne af latter

ved at ha taget så fager en mand for en ypperlig kæmpe,

når han så ikke har kraft i sit liv eller mod i sit hjerte!

Tænk at sådan en pjalt har samlet sig trofaste svende,

været på rejse til havs på højsøfarende skibe,

truffet fremmede folk og hentet den skønneste kvinde

hjem fra det fjerne, en frænke af lansebevæbnede krigsmænd,

blot til sorg for sin far og sit folk og hele sin hjemby,

for vore fjender til fryd, for dig selv til forsmædelig skændsel!

Du skulle prøve at slås mod Krigsgudens ven Menelaos,

se hvad det er for en mand hvis dejlige viv du har bortført!

Liden blev nytten du fik af din lut eller Kyprias gaver,

af din frisure og kønne figur, når du slængtes i støvet!

Troerne er dog en bande kujoner! For var de det ikke,

lå du for længst i en dragt af sten for den skade du gør os!”

Dette var svaret han fik af den gudskønne helt Alexandros: